

Срещу нашата батарея ония отсреща бѣха отправили десетъ свои. Не можеше вече да се стои вънъ. Трѣбваше да се приберемъ въ галериитѣ. И азъ съ своето четвърто орждие упорствувахъ като другитѣ, докато най-сетне — а! то бѣ повече невъзможно! Но като се смѣкнахме, ние, дванайсеттѣ души, въ галерията, кой знае какъ, оставихме жломѣра на самото орждие. Излизамъ отново, тъкмо стигамъ до орждието и — мислите, какво?

— Какво?

— Тъкмо стигамъ до колелото на орждието, изведнажъ една противникова граната, отъ десеткитѣ и стотицитѣ, които фучеха и трещѣха около насъ, ей така, по тѣлото на орждието, презъ щита и... и забива се въ прѣстѣта, безъ да експлодира. За малко... Ако се бѣхъ приближилъ още малко...

Но какво става презъ това време задъ мене, къмъ галерията? Не, азъ не можахъ повече да влѣза тамъ. Една фугасна граната е попаднала случайно въ нея и...

— И?

— То се знае. Гробницата на единайсеттѣ ми войници...

Почти одушенъ отъ пушекъ, цѣлъ заритъ съ прѣстѣ, едва можахъ да се отправя къмъ галерията на другитѣ, отъ

второто орждие. И тѣхната галерия се пропукала отгоре, готова всѣки мигъ да хлѣтне. Тогава съ мъка се добирамъ до галерията, дето е батареиниятъ командиръ. Е? При това положение — му казвамъ — има ли нѣкакъвъ смисълъ още да стоиме тукъ? Нали би било по-разумно, тия, които сме останали, да се оттеглимъ малко по-назадъ? „Нѣма заповѣдь! — отговаря поручикътъ, батареиниятъ командиръ. — Сами, на своя глава не можемъ!“

А огнената лава ни залива все по-вече, и по-вече, смъртта иде по редъ за всички. И ето нѣ, спомнямъ си азъ сега, момчета, за оня, нѣкогашния герой, за Гюро Михайловъ, който живъ изгорѣ на поста си. А ние? И ние, и всички ония

